ततः कार्मुकमारोप्य कोपताम्रविलोचनः ।
अवीक्षिरस्त्रं जग्राह कालस्य मुनिपुङ्गवः ॥ १७ ॥
ततो ज्वालापरीवारमरिसंघघ्नमुत्तमं ।
कालास्त्रन्तु महावीर्य्यं योजयामास कार्मुके ॥ १८ ॥
ततश्चुक्षोभ जगती संवर्त्तास्त्रप्रतापिता ।
साब्धिशैलाखिला विप्र कालस्यास्त्रे समुद्यते ॥ १९ ॥

मार्कण्डेय उवाच ।

कालास्त्रमुद्यतं पित्रा मरुत्तः सोऽपि वीक्ष्य तत् ।
प्राहोच्चैरस्त्रमेतन्मे दुष्टशास्तिसमुद्यतं ॥ २० ॥
न त्वद्वधाय कालास्त्रं मयि मुञ्चति किं भवान् ।
सद्धर्मचारिणि सुते सदैवाज्ञाकरे तव ॥ २१ ॥
मया कार्य्यं महाभाग प्रजानां परिपालनं ।
त्वयैवं क्रियते कस्मान्मद्वधायास्त्रमुद्यतं ॥ २२ ॥

अवीक्षिरुवाच ।

शरणागतसंत्राणं कर्तुं व्यवसिता वयं ।
तस्य व्याघातकर्त्ता त्वं न मे जीवन् विमोक्ष्यसे ॥ २३ ॥
मां वा हत्वास्त्रवीर्य्येण जहि दुष्टानिहोरगान् ।
त्वां वा हत्वाऽहमस्त्रेण रक्षिष्यामि महोरगान् ॥ २४ ॥
धिक् तस्य जीवितं पुंसः शरणार्थिनमागतं ।
यो नार्त्तमनुगृह्णाति वैरिपक्षमपि ध्रुवं ॥ २५ ॥
क्षत्रियोऽहमिमे भीताः शरणं मामुपागताः ।
अपकर्त्ता त्वमेवैषां कथं बध्यो न मे भवान् ॥ २६ ॥

Digitized by Google